

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

2.Bhar.246/2023/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. évi január hó 16. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A zaklatás vétsége és más bűncselekmények miatt Vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2023. június 8. napján kihirdetett 20.Bf.5736/2023/23. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott 2023. június 8. napjáig állt távollét alatt.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2022. szeptember 29. napján kihirdetett 2.B.169/2020/447. számú ítéletével Vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb zaklatás vétségében [Btk. 222. § (1) bekezdés], zaklatás vétségében [Btk. 222. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] és becsületsértés vétségében [Btk. 227. § (1) bekezdés a) és b) pont], és ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap fogház fokozatú szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte a Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1899/2016/27. számú jogerős ítéletével kiszabott 5 hónap, valamint ugyanezen bíróság 32.Bpk.2172/2017/3. számú jogerős határozatával kiszabott 5 hónap szabadságvesztés végrehajtását. Rendelkezett a bűnjelekről, és a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 483.338 forint bünygyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott és védője fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2023. június 8. napján kihirdetett 20.Bf.5736/2023/23.számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene a Btk. 222. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, a becsületsértés vétségeként értékelt cselekményét rágalmazás vétségének [Btk. 226. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont] minősítette. A vádlottal szemben kiszabott főbüntetést 90 nap elzárásra és 300 napi tétel pénzbüntetésre enyhítette, a közügyektől eltiltást mellőzte. A pénzbüntetés egynapi tételének

összegét 3.000 forintban állapította meg, rendelkezett az így kiszabott 900.000 forint pénzbüntetés átváltoztatásának a lehetőségéről. A vádlott által 2020. február 18. napjától 2020. november 2. napjáig letartóztatásban töltött időt az elzárásba és a pénzbüntetésbe beszámította, és így módon az elzárást kitöltöttnek tekintette, a pénzbüntetésből 169 napi tételnek megfelelő 507.000 forintot megfizetettnek tekintett. A Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1899/2016/27. számú ítéletével és 32.Bpk.2172/2017/3. számú határozatával kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését mellőzte. Az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlott által megfizetendő büntügyi költség összegét 539.532 forintra pontosította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[3] Az ítélet ellen a vádlott védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] A védő fellebbezésének indokolásában egyrészt sérelmezte, hogy a vád tárgyává tett üzenetek, emailek csak képernyőfotó formájában kerültek benyújtásra, másrészt azt is, hogy a Facebook bejegyzés pedig csak papír alapon, hiányolta a közjegyzői tanúsítvány meglétét.

[5] A felmentésre irányuló fellebbezés álláspontja szerint joghatályos, ugyanis az elsőfokú bíróság a rágalmazásban nem, csak az annál enyhébben minősülő becsületsértésben állapította meg védenca bűnösségét.

[6] A részfelmentéssel szűkülő bűnösségi kör, védenca rendezett életvitele, valamint az időmúlás alapján helytálló volt, hogy a másodfokú bíróság jóval enyhébb büntetést szabott ki, de álláspontja szerint az elsőfokú ítélet oly mértékben volt szigorú, hogy még az enyhített büntetés sem áll arányban a büntetéssel elérni kívánt céllal.

[7] Elsődlegesen tehát a vádlott rágalmazás vétsége alól történő felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

[8] A vádlott írásbeli beadványában arra hivatkozott, hogy jelen eljárás a sértettek részéről az ő ellehetetlenítését és anyagi javainak megszerzésének megkísérlését szolgálja.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 1012/2021/7. számú átiratában előadta, hogy a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja alapján megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, azonban az elsődleges - felmentést célzó - védelmi fellebbezés a Be. 615. § (2a) bekezdés alapján nem joghatályos, mert a vádlottra a felmentéssel nem érintett bűnössége tekintetében nincs ellentétes döntés, a felmentéssel érintett részében pedig a törvénynél fogva kizárt, figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság felmentő rendelkezése bűncselekmény hiányán alapult, amelynél kedvezőbb felmentő rendelkezés nincs.

[10] A másodlagos – a büntetés enyhítésére irányuló – fellebbezés a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja alapján joghatályos, kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást érintően.

[11] Kifejtette, hogy az első- és másodfokú bíróságok a perrendi szabályokat megtartották.

[12] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet csekély mértékű iratellenességét az iratok tartalma alapján kiküszöbölte. Az ekként irányadóvá vált tényállás alapján – a felmentéssel nem érintett tényállási pontokban írt bűncselekmények tekintetében – a vádlott bűnösségére vont következtetést okszerűnek tartotta, a megállapított bűncselekmények minősítésével azonban nem mindenben értett egyet.

[13] A másodfokú bíróság a 3. tényállási pontnál írt cselekménynél nem a bűnösségben, hanem a jogi minősítésben tért el az elsőfokú bíróság jogi álláspontjától, így a Be. 615. § (2a) bekezdés értelmében a minősítés változtatáshoz kapcsolódóan a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja nem alkalmazható.

[14] A Fővárosi Törvényszék a felmentéssel érintett 2. tényállási pont vonatkozásában kifejtette, hogy a helyesbített tényállásban szereplő 15 db elektronikus levél megküldése egy 13 hónapot felölelő időszakban, jelentős időbeli megszakadások mellett, sem a tartósság, sem a rendszeresség törvényi tényállási feltételeinek nem felel meg, ezért az elkövetési magatartás nem volt tényállásszerű, így a házastárs sérelmére, háborgatással elkövetett zaklatás vétségének vádja alól a vádlottat bűncselekmény hiányában fel kellett menteni.

[15] A részfelmentéssel szűkülő bűnösség körére és a vádlott rendezett életvitelére tekintettel, továbbá a vádlott társadalmi szerepvállalásával és a neki fel nem róható időmúlással az enyhítő körülmények körét kiegészítve jutott a másodfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés helyett enyhébb, de szabadságelvonással járó büntetés is elégséges a büntetési célok eléréséhez. Ugyanakkor, mivel a vádlott ugyanilyen, részben azonos sértettek sérelmére megvalósított bűncselekmények miatt jogerősen kiszabott szabadságvesztései végrehajtása felfüggesztésének próbaideje alatt követte el a jelen ügy tárgyát képező bűncselekményeinek egy részét – helyesen – szükségesnek találta, hogy egyidejűleg több büntetési nemet alkalmazzon, az elzárás mellett pénzbüntetést is kiszabjon, amelyeknek a tartama, mértéke nem tekinthető eltúlzottnak.

[16] A büntetési nem megváltoztatásának pozitív következményeként további hátrányoktól is mentesült a vádlott, hiszen mind a közügyektől eltiltásra, mind a korábbi felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtásának elrendelésére vonatkozó elsőbírői rendelkezést mellőzni lehetett.

[17] A vádlott büntetésének további enyhítésére nincs törvényes indok, a büntetés túlnyomó részét – az előzetes fogvatartása beszámításával – egyébként is már kiállta.

[18] Az ítéletek egyéb rendelkezései törvényesek.

[19] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 621. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen eljárva a vádlott védőjének másodlagos fellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.5736/2023/23. számú ítéletét a Be. 623. § alapján hagyja helyben.

[20] A fellebbezés felmentést célzó részében nem joghatályos, míg az enyhítést célzó részében nem megalapozott.

[21] A felmentést célzó fellebbezés joghatályosságának hiánya körében az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

[22] A Be. 615. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[23] A (2) bekezdés értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,

c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

[24] A Kúria BH2021. 301. számú eseti döntésében leírt jogértelmezés szerint a Be. 615. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt, másodfellebbezést megalapozó ok csak abban az esetben valósul meg, ha a másodfokú bíróság a tényállásban foglalt, de az elsőfokú bíróság által el nem bírált cselekményben állapítja meg a vádlott büntetőjogi felelősségét.

[25] Nincs helye ezért harmadfokú eljárásnak, ha a másodfokú bíróság nem rendelkezik újabb bűncselekményben a bűnösség megállapítása felől, hanem az elsőfokú bíróság által megállapított és büntetőjogilag értékelt cselekményt eltérően minősíti.

[26] Jelen esetben éppen erről van szó, ugyanis a 3. tényállási pontban írt cselekményt az elsőfokú bíróság büntetőjogi értékelés alá vonta, a tényállás alapjául szolgáló cselekményben a vádlott bűnösségét megállapította. A másodfokú bíróság e pontban a bűnösségre vont következtetés érintetlenül hagyása mellett csupán másképp minősítette a cselekményt, ami tehát a másodfellebbezés lehetőségét nem nyitja meg.

[27] Az EBH2018.B.27. számú döntésből is a már hivatkozotthoz hasonló jogértelmezés olvasható ki, mely szerint amennyiben a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben is megállapította, amelyről az elsőfokú bíróság nem

rendelkezett, az elsőfokú bírósággal ellentétes döntést hozott, úgy ítélete ellen fellebbezésnek van helye. A fellebbezéssel azonban csak az ellentétes döntés, illetve a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezése vagy része támadható, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatra eredményezett. A másodfokú ítéletnek egyéb rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek. Nincs helye harmadfokú felülbírálatnak a másodfokú ítéletben megállapított olyan bűncselekmény kapcsán, ami a vádlott terhére már az elsőfokú bíróság által megállapított bűncselekménnyel alaki halmazatban áll, mivel a másodfokú ítéleti változtatás nem eredményezett a bűnösség kérdésében eltérő döntést, csupán annak a cselekménynek a minősítését érintette, amelyben az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét már megállapította.

[28] A tényállás 1. és 4. pontjai tekintetében ugyancsak nincs ellentétes döntés, ugyanis a törvényszék e pontok esetében a bűnösség megállapítását helybenhagyta.

[29] A tényállás 2. pontja tekintetében hozott a törvényszék ellentétes döntést, amikor a vádlottat a Be. 566.§ (1) bekezdés a) pontja alapján – bűncselekmény hiányában – felmentette.

[30] A Be. 583.§ (4) bekezdése alapján a védő csak a vádlott javára fellebbezhet.

[31] A fentiekből tehát kitűnik, hogy nincs a törvényszék ítéletének olyan rendelkezése, amely felmentést célzó fellebbezéssel támadható lenne.

[32] Joghatályos azonban az enyhítést célzó fellebbezés, ennek jogszabályi alapja a Be. 615.§ (3) bekezdés b) pontja, mely szerint az ellentétes döntés esetén a fellebbezés sérelmezheti kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást, tehát jelen esetben a védő által kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő Be. 583.§ (3) bekezdésében meghatározott rendelkezés vagy indokolás fellebbezhető.

[33] A felülbírálat terjedelmét ebben az esetben a Be. 615.§ (4) bekezdés a) pontja határozza meg, mely szerint a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésben az ellentétes döntés alapját képező tényállás nem támadható, ha az elsőfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentettek be fellebbezést.

[34] A Be. 618. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja és b) pontja, (2) és (3) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú ítélet azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatra eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[35] A harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[36] A harmadfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az 590. § (5) bekezdés a) – c) pontjában meghatározottakat. A (4) bekezdés alapján nem bírálható felül az ítéletnek az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek.

[37] A Be. 619.§ (4) bekezdése alapján, ha a fellebbezést kizárólag a 615. § (3) bekezdés b) pontja, vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[38] Az ítéltábla megállapította, hogy az első és a másodfokú bíróság is megtartotta az eljárási szabályokat.

[39] A fent kifejtettekből látható, hogy jelen esetben a harmadfokú bíróság a tényállás megalapozottságát egyáltalán nem vizsgálhatta, a vádlott felmentésének vagy vele szemben az eljárás megszüntetésének az 1., 3., és 4. tényállási pontok tekintetében adott tényállás mellett nem volt helye, a cselekmények minősítése is törvényes.

[40] Az ítéltábla a már kifejtettek szerint ugyancsak nem vizsgálhatta a felmentő rendelkezést sem.

[41] Az elsőfokú bíróság által értékelt büntetéskiszabási körülményeket a másodfokú bíróság kiegészítette a vádlott társadalmi szerepvállalásával és a további időmúlással. A harmadfokú eljárásban a másodfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további féléves időmúlást is értékelni kellett.

[42] Ilyen bűnösségi körülmények alapján helytállóan jutott arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzott, azonban a hasonló cselekmények miatt kiszabott felfüggesztett szabadságvesztések próbaideje alatti elkövetésre figyelemmel az elzárás és a pénzbüntetés kiszabása arányos, az kellő speciális preventív hatással bírhat, így ennek további enyhítésére a harmadfokú eljárásban nem volt alap.

[43] A fentiek alapján az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 621.§ (2) bekezdése szerint tanácsulésen a Be. 623.§ alapján helybenhagyta.

Budapest, 2024. évi január hó 16. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória
előadó bíró

dr. Kósa Zsuzsanna
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.5736/2023/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 2.Bhar.246/2023/8. számú végzésével történt helybenhagyás folytán 2024. január hó 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január hó 16. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke